

РЕШЕНИЕ

№ 135

гр. София, 24.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и пета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: МИЛЕНА ПАНЕВА

ЧЛЕНОВЕ: 1. НАДЕЖДА ТРИФОНОВА
2. ВЕСИСЛАВА ИВАНОВА

при участието на секретаря ИЛИЯНА РАНГЕЛОВА и прокурора РОСИЦА СЛАВОВА, след като разгледа докладваното от съдия Иванова н.д. № 97/25 г., въз основа на закона и доказателствата по делото прие следното:

Производството е по реда на глава XXIII НПК.

Образувано е по касационни жалби, подадени от защитниците на подсъдимите М. Н. Н. и М. Т. А., срещу Решение № 460000 от 30 октомври 2024 г., постановено по в.н.о.х.д. № 16/21 г. по описа на Апелативен специализиран наказателен съд (закрит).

С въззивното решение е изменена присъда от 15 октомври 2020 г., постановена по н.о.х.д. № 4265/19 г. по описа на Специализиран наказателен съд (закрит). С така цитираната присъда подсъдимият М. е бил признат за виновен в извършването на две престъпления – по чл. 242, ал. 2, предл. 1., вр. чл. 20, ал. 2 НК и по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 НК, а подсъдимата А. – по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 НК.

Въззивният съд е изменил присъдата в санкционната ѝ част като е намалил наложеното на подсъдимия М. наказание за първото престъпление от десет на седем години лишаване от свобода и глобата от сто хиляди на петдесет хиляди лева, намалил е и това за второто престъпление от седем на две години и десет месеца лишаване от свобода, а също и размера на определеното по чл. 23, ал. 1 НК общо най-тежко наказание от десет на седем години лишаване от свобода, към което присъединил глобата от петдесет хиляди лева. Наложено на подсъдимата А. наказание лишаване от свобода намалил от четири на три години и приложил разпоредбата на чл. 66, ал. 1 НК, отлагайки изтърпяването му за период от пет години.

В останалата част, включително и относно оправдаването на В. В. В., срещу което не е бил подаден въззивен протест, присъдата е потвърдена. Въззивното решение е влязло в сила по отношение на оправдания В. В..

В жалбата на адвокат Н. Г. – защитник на подсъдимия М., е наведено касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 НПК относно осъждането за престъплението по чл. 242, ал. 2 НК. В обосноваване на оплакването за явна несправедливост и на намаленото наказание са изтъкнати обстоятелства, които не били (до)оценени от въззивния съд. За такива са посочени тежкото финансово положение на подсъдимия към момента, в който се съгласил да пренесе наркотичните вещества, поетият за собственото му здраве риск, произтичащ от поглъщането на големия брой капсули, съдържащи кокаин и физиологичното им отделяне, фактът, че се касаело за еднократна проява, данните за ниската степен на обществена опасност на личността на подсъдимия, ангажиран трудово и семейно и не на последно място – дългият период от време от деянието досега. С оплакване, че основното наказание е прекомерно се претендира допълнителното му смекчаване. Иска се и пълно отпадане на глобата с аргумент, че макар и значително

намалена от въззивния съд, налагането ѝ не било необходимо за поправянето на подсъдимия, тъй като процесът вече изиграл роля за последното, а и размерът на санкцията, непосилен за заплащане, би довел до обременяване на семейството и децата на М..

Що се отнася до осъждането за престъплението по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 НК, с касационната жалба на адвокат Г. е заявено нарушение на материалния закон. В подкрепа на това твърдение е изтъкнато, че приетите за установени факти от съда не сочат на участие на подсъдимия в организирана престъпна група, а единствено на еднократното му ангажиране с пренасяне на наркотични вещества, при това – без да е бил в познанство, с когото и да е от останалите, ангажирани със също такава дейност, без да е имал представа за съществуването на каквато и да е група. Отбелязано е, че е било невъзможно участието на М. в престъпна група на територията на гр. Варна от м. декември 2017 г., тъй като по онова време той дори не е бил там, а и е прието, че до месец юли 2018 г. той дори не бил посещавал този град. Искането е за отмяна присъдата в тази нейна част и оправдаването на подсъдимия.

С жалбата на другия касатор, депозирана от защитника адвокат И. Н., са релевирани и трите касационни основания - по чл. 348, ал. 1, т. 1 - т. 3 НПК.

Изложени са оплаквания за допуснати от въззивния съд съществени процесуални нарушения, първото от които е, че не са били обсъдени задълбочено повдигнатите пред него възражения за недоказаност на обвинението срещу подсъдимата А.. Поддържа се становище за проявен от въззивната инстанция декларативен подход, приела обобщено и без никакъв анализ, че участието на подсъдимата се установявало чрез показанията на свидетелите С. и М., изготвените по делото веществени доказателствени средства (ВДС) и техническите експертизи. В жалбата се отбелязва изрично изтъкнатото и пред въззивния съд, че никоя част от показанията на свидетеля С. не установява авторството на подсъдимата в приписаното ѝ престъпление, а най-много установява обстоятелството на съвместните пътувания с тогавашния ѝ съпруг. Що се отнася до показанията на свидетеля М., твърди се, че при оценката им не били обсъдени противоречията в тях и защитните възражения касателно влошените му отношения с подсъдимата - бивша негова съпруга.

Нарушението на материалния закон е заявено като резултат от твърдените съществени процесуални нарушения.

В случай че върховната инстанция не сподели наличието на някое от предните две основания, претендира се за намаляване на наказанието с оглед изминалия период от време, чистото съдебно минало на подсъдимата, трудовата ѝ заетост и ангажимента ѝ по самотно отглеждане на две малолетни деца.

Отправеното искане е за оправдаването на подсъдимата, алтернативно - за отмяна на присъдата и връщането на делото за ново разглеждане от апелативния съд или за намаляване на наказанията.

Не са постъпили възражения срещу касационните жалби.

Пред ВКС защитникът на подсъдимия М. поддържа изцяло касационната жалба и отправените искания, преповтаряйки подробно изложеното в нея.

Подсъдимият се присъединява към изразената от защитника му позиция.

Подсъдимата А. и нейният защитник, надлежно уведомени, не се възползват от правото си да се явят и участват в процеса.

Представителят на държавното обвинение оспорва жалбите и заема становище за правилност на атакуваното решение. По виждане на прокурора наказанията са смекчени достатъчно от въззивния съд, което не налага допълнителна интервенция в посока намаляването им. Претенцията на касатора М. М. за оправдаването му за участие в организираната престъпна група определя като неоснователна с оглед факта, че от показанията на свидетеля М. и обясненията на подсъдимата А., както и от факта на осъщественото деяние по чл. 242 НК, предшествано от „тренировки“, се извеждало, че подсъдимият ясно е съзнавал, че се включва в канал за трафик и разпространение на наркотично вещество. Също като неоснователно прокурорът определя искането за оправдаването на подсъдимата А., намирайки за достатъчни показанията на свидетеля М..

В последната си дума подсъдимият М. моли за смекчаване на санкцията.

След като прецени заявените касационни основания и изложените доводи, и становищата на страните, Върховният касационен съд прие следното:

Касационните жалби са допустими – депозираните са от процесуалнолегитимирани страни, в рамките на предвидения 15 – дневен срок от съответните съобщения за решението и срещу акт, подлежащ на касационен контрол.

По жалбата на подсъдимата М. А.

В жалбата е инвокиран довод за допуснати съществени процесуални нарушения, който следва да бъде разгледан приоритетно, доколкото наличието на такъв порок определя обсъждането на останалите оплаквания като безпредметно. Така е, защото в подобна хипотеза фактологията по правило не се явява изяснена в съответствие с изискванията на процесуалния закон, което пък определя като невъзможна преценката за съблюдаването на материалния закон.

На въззивната инстанция е вменено задължение да провери изцяло правилността на присъдата, независимо от основанията, посочени от страните (чл. 314, ал. 1 НПК). В допълнение – тя има ангажимент да даде отговор на изрично наведените възражения за пълнотата и оценката на доказателствения материал, а като втора първа инстанция и такава по фактите следва да предприеме необходимото за изясняването на обективната истина, когато намери пропуск в дейността на първостепенния съд. В поставения на вниманието на ВКС казус апелативната инстанция се е отклонила от сочените процесуални изисквания.

Основателно е изтъкнатото в жалбата на касатора А., че въззивният съд не е обсъдил съществуването на възведените пред него конкретни съображения касателно доказателствената съвкупност в контекста на заявеното оплакване за недоказаност на обвинението, а само декларативно е обобщил този свой извод. Видно от мотивите на въззивното решение, в него е възпроизведено приетото от първостепенния съд с отбелязвания, че то правилно е било намерено за несъмнено изяснено. Може да се приеме, следователно, че контролиращият съд е препратил към мотивите на проверявания, доколкото не е приел нова фактическа обстановка, какъвто процесуален подход поначало е допустим. Конкретните възражения на защитата обаче, направени в сезиращите документи и развити подробно в пренията от двамата защитници на А., не са получили пълноценен отговор. А част от фактическите изводи са изведени превратно.

Въззивният съд се е ограничил в това да посочи, че за авторството на подсъдимата следва да се отсъди по данните от изготвените ВДС (без да конкретизира от кои по-точно и какво установяват те), техническата експертиза на вещото лице Х. и техническата експертиза, назначена в хода на въззивното съдебно следствие (л. 939 от делото на закрития АСпНС). В отговор на защитните възражения по-нататък е посочил (на л. 941 и на л. 942 от делото), че апартаментът, в който били настанявани лицата, погълнали наркотици, бил собственост на майката на подсъдимата, а лекият автомобил „Нисан Микра“ бил съпругеска имуществена общност, с оглед на което не можело да се сподели лансираната теза, че дори да знаела за дейността на тогавашния ѝ съпруг, поведението на А. било насочено към предпазването му от наказателно преследване. Отбелязано е, че подсъдимата не се противопоставяла, както и че придружавала, с малолетното си дете, съпруга си до летището в Букурещ, за да прикрие истинските му намерения, с което осигурявала безпроблемното функциониране на престъпната група. Освен това – че познавала целия кръг от лица, участващи в групата, превозвала ги, имала знание с какво се занимавал съпругът ѝ и предоставила жилището на майка си за целта.

От посоченото в горния абзац е видно, че релевираното защитно оплакване за това, че показанията на свидетеля С. и изготвените ВДС не съдържат никаква информация, уличаваща А. като участник в престъпната група, са останали без отговор. Не е даден такъв и на възражението, че показанията на свидетеля М. са съдържали вътрешни противоречия, които не са били обсъдени и са останали неотстранени.

Още в началото следва да се отбележи, че първоинстанционният съд е приел изрично, че прилаганите спрямо подсъдимата специални разузнавателни средства (СРС) и изготвените в резултат ВДС не установяват никакъв значим за делото факт, защото възпроизвеждат разговори между нея и родителите ѝ, лица от приятелския ѝ кръг и

съпруга й (л. 344 и л. 345 от делото на закрития СпНС) и не съдържат каквато и да е информация за инкриминираната дейност. Първият съд е приел, че от прилаганите спрямо И. М. СРС и изготвените ВДС се установяват данни, очевидно относими към инкриминираната дейност на осъдените М., М. и на подсъдимата А., и е посочил номерата на конкретни разговори (л. 344 от делото). Прегледът на съдържанието им обаче не обосновава на пръв поглед данни, касаещи подсъдимата А., а съдилищата не са отразили въз основа на какво точно приемат, че наличната в тези ВДС информация я уличава. При изричното защитно възражение в тази насока съдът е дължал отговор коя част от ВДС и с какво конкретно съдържание обезпечава доказателственото съждение, че авторството намира подкрепа и в тях. Що се отнася до показанията на свидетеля С. и двете инстанции, с основание, са застъпили идентична позиция за годността на доказателството само в частта, в която източникът възпроизвежда непосредствени свои възприятия, а не и оперативна информация. Оттам насетне обаче не става ясно коя част от показанията на свидетеля С. съдържа сведения за дейност на подсъдимата А.. Апелативният съд не е отговорил на експлицитно заявеното пред него, че показанията на свидетеля С. не установяват по никакъв начин участието на А. в престъпното сдружение, ръководено от тогавашния й съпруг.

Обективно погледнато, доказателствените изводи на съдилищата по фактите за участието на подсъдимата във вменената й дейност, са основани решително на показанията на свидетеля И. М. (спрямо когото производството е било приключено със споразумение) – бивш съпруг на подсъдимата А. и сочен за ръководител на групата. Неговите показания са били оспорени от защитата не само въз основа на изясненото обстоятелство за лошите понастоящем, а и към момента на разпита му, отношения между бившите съпрузи. Били са изтъкнати противоречията в сведенията му. Апелативният съд обаче не се е занимавал с тях, а се е задоволил да посочи, че показанията били кредитирани с основание, защото воденото срещу свидетеля М. наказателно производство било приключено с одобрено споразумение, а той бил прекратил брака си с подсъдимата. Игнорирал е и направеното от подсъдимата А. изявление за получените от нея заплашителни съобщения по вайбър, чието съдържание е възпроизведено в съдебния протокол от 18 април 2022 г.

Противоречията в показанията на свидетеля И. М. съвсем не са за пренебрегване, особено като се има предвид, че той е доказателствен източник не само за приетото у подсъдимата А. знание за осъществяваната дейност, но и за участието й в организираната престъпна група. По необходимост се налага проследяване на съдържанието на сведението на И. М..

В разпита си свидетелят М. първо е заявил: „М. – тя няма нищо общо, тя ми е просто бивша съпруга. Единственото нещо, което е, че това, което са го намерили в дома, където съм живял с М. и с моите деца, аз не съм знаел за това количество, което са намерили в този дом, на „Д. С. № 2, Варна.(...) М. знаеше за моята дейност.“ (л. 104 от делото на закрития СпНС); „Относно въпроса дали съм обяснил на М., че съм създал ОПГ, което ръководя, за внос и разпространение на наркотици в България – мислите ли, че М. е от вчера? Да, казал съм й. Не мога да се сетя кога съм й казал, не мога да кажа коя година. От началото на моята дейност го знаеше това. Аз не съм я питал дали иска да участва, за какво да я питам, тя ми беше съпруга, не съм я питал, не си спомням съгласи ли се. Тя доброволно ми помагаше, да не съм я карал насила.“ (л. 106 от делото)

По-нататък, пояснявайки за срещите си с П. от Габрово, който разпространявал кокаина в България, е казал: „При ходенето ми в Габрово тогава ме придружаваше М., и с моя, и с нейния автомобил сме ходили, не помня кога с моя, кога с нейния. Предполагам, че М. е знаела целта на пътуването, тя трябва да каже.“ (л. 104, гръб от делото) Относно апартамента, собственост на майката на подсъдимата и ползван за настаняване на лицата, пренасящи наркотици, свидетелят е уточнил: „Само аз съм го ползвал. М. понякога знаеше, че водя хора там, друг път не знаеше“ (л. 105 от делото); „В апартамента на майката на М. лицата, за да изкарат наркотика, седяха от 48 часа до 4 дена. Аз се грижех за това да им нося храна и напитки на тези хора. Може и да съм я пращал М., но не си спомням.“ (л. 106 от делото).

Относно организирането на превоза на изпращаните в Република Доминикана „гълтачи“ и разпространението на наркотиците след внасянето им в страната и конкретно - имала ли е принос подсъдимата А., свидетелят М. също не споделя еднозначна информация. Така веднъж посочва: *„На М. от тези наркотици не съм давал за разпространение. (...) Не съм ѝ давал да разпространява наркотици, ако го е правела, нищо не знам“* (л. 105, гръб). По-надолу, на същата страница: *„Аз съм казвал на М. да носи наркотици на този П. от Габрово“*. Що се отнася да превоза – *„Не мога да кажа колко пъти съм карал лица, пак са над десет пъти. М. не е ходила сама да кара гълтачи до Букурещ, винаги е била с мен, но тя мисля само веднъж е идвала да посрещаме гълтачи, ако въобще е имало такова нещо е било само веднъж“* (л. 106 от делото)

Свидетелят е бил категоричен, че имало случаи, в които давал на подсъдимата да крие наркотици у себе си (в бельото си и на други места) докато пътували в автомобила и тя го придружавала или возела, като били двамата или с детето им, а после давали наркотиците на П. (л. 105, гръб)

В обясненията си подсъдимата А. е отрекла да е знаела с какво се занимавал тогавашният ѝ съпруг, както и да е криела наркотици у себе си. Признала е за реализирани пътувания, но не и с целта, споделена от И. М.. Във връзка с последното не е било обсъдено и наведеното от защитата, че в определен период от време свидетелят И. М. е бил с отнета шофьорска книжка, което налагало подсъдимата да го вози. Не е съпоставено например и с данните в проведен разговор, обозначен с № 2 (на л. 15 от протокола за изготвените ВДС).

За изясняване на отявлениите противоречия между показанията и обясненията не са били предприети каквито и да е действия нито от първата, нито от втората инстанция. А това е било обективно необходимо за проверка на казаното от всеки от двамата бивши съпрузи. Освен чрез провеждане на очна ставка между тях, следвало е да бъде разпитан като свидетел П. Е. (за когото има данни, че е соченият от свидетеля М. „П. от Габрово“). Това е било сторено от съдебния състав, започнал разглеждането на въззивното дело, но определено като ненужно от следващия, комуто делото е било преразпределено. Свидетелят би могъл да внесе яснота за обстоятелствата, изнесени от свидетеля М. и отречени от подсъдимата А..

Макар и неотнорми пряко към инкриминираната дейност като неразкриващи релевантна потвърждаваща я информация, веществените доказателствени средства от приложеното подслушване на телефона на подсъдимата, биха могли да способстват за проверката на различните версии.

Не става ясно, защото не е посочено, въз основа на какви доказателства въззивният съд е приел за установено, че подсъдимата познавала целия кръг от лица, участващи в групата, превозвала ги и предоставила жилището на майка си за целта.

Касационната инстанция е напълно последователна в трайно отстояваната си позиция, че решаващите по фактите съдилища са изцяло суверенни в преценката си да кредитират едни доказателства и да отхвърлят други, но следва да сторят това след всеобхватен и задълбочен анализ на годните доказателства и доказателствени средства като изложат ясни мотиви и посочат кой факт приемат за установен и въз основа на какви доказателства. А при наличие на противоречия в тях да ги обсъдят и дадат ясен израз на волята си да приемат с доверие едни и да отхвърлят като некредитибилни други. Възраженията на страните също следва да получат ясен и конкретен отговор, а не да бъдат определяни като неоснователни с обобщаващо формално изявление.

От изложеното следва извод, че решението на въззивния съд следва да бъде отменено в тази му част, а делото върнато за ново разглеждане в същата инстанция. При новото разглеждане на делото съдът следва да обсъди доводите и възраженията на страните, да анализира противоречията и да мотивира доказателствените си изводи в съответствие с изискването на чл. 305, ал. 3, предл. 2. НПК, както и да предприеме всички мерки, за да осигури разкриването на обективната истина.

Касационната инстанция не следва да се произнася по основанията за нарушение на материалния закон и явна несправедливост. Разглеждането им е мислимо само при отсъствието на съществени процесуални нарушения.

По жалбата на подсъдимия М. М.

1. За престъплението по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 НК

Отправената претенция е за нарушение на материалния закон с твърдение, че фактите не са били субсумирани правилно под този престъпен състав. Внимателният прочит на съображенията, с които е развито оплакването сочи, че по същината си то е за допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в липса на мотиви за фактите, доказателствата и правните съображения. Основателно е изтъкнатото в касационната жалба за непосочването в приетата фактология на връзка между дейността на групата и поведението на подсъдимия М. М. като участник в нея. Също така основателно е заявеното, че въззивният съд е приел произволно участието на подсъдимия в престъпното сдружение с начален период от месец декември 2017 г., при положение че е бил обвинен да е участвал от месец март на 2018 г. Не са били обсъдени и наведените възражения, че подсъдимият е бил ангажиран еднократно за пренасянето на наркотични вещества и не е имал никаква роля, обвързваща го с трайно сдружение, не е имал намерение да се присъединява към него и да споделя цел за съгласувано извършване на престъпления. Във въззивното решение не са изложени мотиви и няма отговор на поставения от защитата ключов въпрос за липсата на съпричастност на подсъдимия М. М. към целите на сдружението, с чието съществуване, твърди се, той дори не бил запознат. Следователно не е ясно по какъв начин съдът е формирал фактическите си констатации за участието на този подсъдим в организираната престъпна група. Тезата на защитата по същество е била, че деянието на подсъдимия разкрива еднократното му участие като ангажирано от сдружението външно за нея лице. Не са изложени никакви аргументи за отхвърлянето ѝ. Накратко – въззивният съд е нарушил разпоредбите на чл. 339, ал. 2 НПК, а това предполага отмяна на съдебния акт и в тази негова част.

2. За престъплението по чл. 242, ал. 2, предл. 1., вр. чл. 20, ал. 2 НК

С касационната жалба се претендира единствено наличието на основанията по чл. 348, ал. 1, т. 3 НПК, поради което и с оглед пределите на касационния контрол се дължи произнасяне само по въпроса дали отмерените санкции са израз на явна несправедливост. В това отношение следва да се припомни трайно застъпваната от касационната инстанция позиция, че за да се приеме явна несправедливост на наказанието, е нужно да се установи, че размерът му очевидно не съответства на обществената опасност на деянието и дееца и на смекчаващите и отегчаващи отговорността обстоятелства. Очевидното несъответствие следва да намира отчетлив израз в ясно изразена диспропорция между размера на наложената санкция и данните за степента на обществената опасност на деянието и дееца и смекчаващите и отегчаващите обстоятелства. Тоест – да е извън съмнение, че размерът на наказанието е напълно неоправдан и то е драстично занижено или завишено. Единствено в такава хипотеза е мислима интервенцията по реда на касационния контрол. В разглеждания случай не са налице основания за това.

Въззивният съд е оценил всички смекчаващи обстоятелства, внасяйки допълнения към установените от първата инстанция и е приел, че следва да коригира определеното наказание, прилагайки разпоредбата на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК. Така е отмерил лишаването от свобода под предвидения в закона минимум от десет години, определяйки го на седем години, а кумулативно предвиденото наказание глоба е смекчил до максимално възможния предел от петдесет хиляди лева. Изтъкнатите в жалбата на касатора смекчаващи обстоятелства са били отчетени. Доводът, че сред тях следва да намери място рискът за собственото здраве на подсъдимия е несподеляем. Подсъдимият се е самопоставил доброволно и напълно съзнателно в състояние, застрашаващо здравето му, поглъщайки капсулите с кокаин. Тази особеност на пренасянето на наркотичните вещества нито смекчава вината му, нито занижава степента на обществената опасност на стореното от него. Обремененото съдебно минало на М. М., включващо и ефективно изтърпяване на наказания, не е надценено, а е съпоставено внимателно с данните за липса на негови криминални регистрации от 2012 г., както и с фактическата му трудова ангажираност и позитивната характеристика за личността му. Отчетено е оказаното от подсъдимия съдействие на разследването, както и изминалия период от време от деянията досега. За преценката на степента на обществената опасност на конкретната проява с

основание е съобразена високата стойност на пренесените наркотици (23 674 лв.). Изобщо всички релевантни за индивидуализация на наказанието смекчаващи и отегчаващи обстоятелства се били съобразени. Претенцията за отмяна на глобата не може да бъде удовлетворена. Подобен подход би постигнал несправедливо и неприемливо в аспекта на целите на специалната и генералната превенция разрешение. Съдът не намира за основателно съображението на защитата за отпадналата необходимост от коригиращо въздействие върху дееца чрез налагането и на тази санкция. Това не е първата съдебна процедура, свързана с реализация на наказателната отговорност на подсъдимия, което определя като несъстоятелно твърдението за оказана поправителна роля на настоящия процес.

В заключение се налага извод, че наложеното наказание - комплекс от двете санкции, е израз на напълно адекватна държавна принуда съобразно личността на подсъдимия и степента на обществена опасност на извършеното от него. В тази част въззивното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

Делото следва да се върне за ново разглеждане по обвиненията срещу двамата подсъдими за престъпленията по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 НК. Като неизбежна последица от това разрешение се налага отмяната на решението и в частта, в която за всеки от подсъдимите са увеличени разноските със сумата за приетата от въззивния съд експертиза, касаеща именно обвиненията по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 НК.

В обобщение на всички изложени съображения и на основание чл. 354, ал. 1, т. 5 НПК, ВКС, второ наказателно отделение.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 460000 от 30 октомври 2024 г., постановено по в.н.о.х.д. № 16/21 г. по описа на Апелативен специализиран наказателен съд (закрит) в частта за престъпленията по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 НК, за чието извършване са признати за виновни и осъдени подсъдимите М. Н. Н. и М. Т. А. и в частта за приложението на чл. 23 НК за подсъдимия М. Н. Н., и в частта за увеличаването на разноските.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане в отменената част от друг състав на Софийския апелативен съд.

ОСТАВЯ В СИЛА решението в останалата част.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.